

Kim Yêu

Đăng Xuân Xuyên

Bạn có đẹp trai? Chắc cũng chỉ như tôi là cùng. Thề có bàn phím tôi đang gõ, không ít người ngợi khen tôi đẹp trai, còn gọi tôi là Vinh hoàng tử nữa đấy. Thực ra, tôi cũng ý thức được mình đâu có đẹp, chỉ bình thường thôi, cỡ điểm 5 là cùng. Thế nhưng ở xóm, ở làng, ở xã mọi người cứ tấp tểch khen tôi đẹp, tôi tuyệt vời.

Ban đầu tôi cũng đâu dại mà tin, cũng tức giận khi nghĩ tới đôi chân vòng kiềng, cái mũi hếch và đôi môi cong tớn của mình nhưng thằng Chủ cứ một hai bảo cả xã chẳng có ai chân thẳng như tôi, con Kim còn quả quyết mũi tôi thực ra đâu có hếch, môi tôi đâu có cong, nhìn còn đẹp là đằng khác... Nếu xã mình mà tổ chức thi nam thanh nữ tú, thế nào đằng ấy cũng đoạt giải nhất. Như thế không tin sao được. Tôi rợn rợn niềm tin mình đẹp trai nhất xã từ đó, từ hồi mới 13, 14 tuổi.

Thường lệ, tối nào tôi cũng rủ Kim ra đầu làng ngắm trăng. Tôi nghĩ, thế nào lớn lên tôi cũng cưới Kim làm vợ. Một bận, anh họ tôi ở Hải Phòng về quê chơi. Tôi vốn không thích người thành thị, thấy bảo người thành thị sống không tình cảm như người thôn quê nên tôi cũng không thích anh cho lắm. Tối đó, ăn cơm xong, thấy tôi loay quanh ở nhà, anh hỏi không đi chơi với bạn gái à. Tôi ậm ừ cho qua chuyện. Anh bảo thế thì đi chơi với anh nhé. Ừ thì đi. Ở nhà cũng vậy. Hơn nữa anh ấy là anh con bác, lâu rồi mới về quê.

Đến nhà con Kim, thằng Chủ. Đứa nào cũng thẩn người ra nhìn anh ấy, nói chuyện cứ như ngậm hột thị. Bực nhất là con Kim, toàn nhìn trộm anh ấy. Ngồi nói chuyện, chẳng có gì cũng hay đồ mặt, tay cứ vờ vờ vạt áo. Bó khí. Cứ như lần đầu gặp con trai không bằng. Lúc tiễn anh ấy ra ngõ mắt lại còn lúng liếng, dưới ánh trăng trông càng ghét.

Bá vai tôi, Hoạt - anh họ - hỏi:

- Vinh thích Kim à?

Tôi gắt:

- Vớ vẩn. Mới tý tuổi đầu, yêu đương cái gì?

Hoạt cười:

- Mười tám tuổi sao còn gọi trẻ con. Yêu đi chứ. Đừng để phí tuổi xuân.

Tôi ngẩn người:

- Ừ nhỉ. Mình đâu còn trẻ con. Giờ chưa yêu? Có muện lắm chẳng?

Khuya đó, Hoạt kể những ba mối tình của Hoạt. Nghe hết truyện đêm khuya đọc trên đài Hà Nội. Trai thành thị có khác. Đến nói chuyện cũng duyên, cũng hơn người khác. Tôi như uống từng lời Hoạt kể. Thấy hay. Thấy lạ. Thấy thích. Tôi bảo Hoạt truyền kinh nghiệm. Hoạt cười:

- Thích rồi à?

Tôi ngượng:

- Ừ. Yêu cũng hay đấy chứ.

Đêm đó, Hoạt dạy tôi cách làm quen, tỏ tình. Tôi nhắm mắt. Mơ hôn Kim dưới ánh trăng sáng sắn.

Hoạt ở chơi vài ngày, rồi đi. Tôi bót ác cảm với người thành thị.

**

*

Kim đến lạ. Sau bận ấy năng ghé nhà tôi hơn. Vẫn bò lô bò la như trước. Chỉ khác, nhiều lúc cứ mơ mơ màng màng, lại hay hỏi dò về Hoạt khiến tôi tức chết. Chặp trước, Kim đâu có vậy!

Bữa đó, chưa phải trăng ngày rằm nhưng trăng sáng đẹp. Tôi rủ Kim đến nhà Chủ chơi. Thấy tôi có vẻ khác lạ, Kim hỏi:

- Vinh hôm nay làm sao thế?

Tôi ấp úng:

- Đâu có gì.

Kim véo tay tôi rõ đau, bảo:

- Chối à? Chắc tơ tưởng tới cô nào hả?

Chợt nhớ lời Hoạ: “*Nếu thích ai thì phải thể hiện ngay cho đối phương biết. Chần chừ, sẽ bị kẻ khác nắm mất.*” Tôi hít thật sâu, dứt khoát:

- Kim à, còn nhớ truyện Matcova tình yêu của tôi không?

Kim tròn mắt:

- Matcova tình yêu nào?

Tôi vội vã:

- Tình cảm của Vinh giống chàng họa sĩ người Nhật với cô gái người Nga...

Sờ trán tôi, Kim lầm bầm:

- Vinh đâu có bị sốt.

Nhớ lời dặn của Hoạ, tôi thiếu nã:

- Kim nhìn vào mắt Vinh đi.

Chưa kịp thể hiện ánh mắt đắm đuối, dài dại như cách làm của Hoạ, tôi đã bị Kim tát cho nẩy đom đóm mắt.

**

*

Bữa khác, vẫn chưa phải trăng ngày rằm. Nhưng trăng cũng đẹp tựa trăng bữa trước. Tôi lại rủ Kim ra đầu làng hóng trăng. Kim vẫn vậy. Vẫn cười. Vẫn nói. Nhưng sao mà buồn, mà ngơ ngác đến vậy, hờ Kim? Cả tối, tôi nhìn trăng uể oải rắc sáng. Cả tối, tôi im lặng bên Kim.

**

*

Bận nữa, Hoạ lại về thăm quê. Lại rủ tôi lang thang ngõ xóm. Lại kể tiếp chuyện tình của Hoạ. Giọng vẫn hay, điệu vẫn đẹp, sao tôi thấy vô duyên, khó chịu. Chợt nhớ tới Kim, tôi bảo:

- Kim thích Hoạ thì phải. Hình như Kim có chuyện, buồn, buồn lắm.

Hoạ cau mày:

- Dở dẩn.
- Rồi vùng dậy đốt thuốc. Rồi ngồi nói những chuyện chẳng đâu vào đâu, nghe tào lao, lạ hoắc. Tôi quát:
- Ngủ đi. Tôi không nghe. Tôi không hiểu. Tôi chỉ thấy thương Kim rõ khổ.

Hoạ bối rối, thở dài:

- Nhóc chỉ to thân xác.

Sớm sau, Hoạ vội về thành phố. Tôi nhớ nhác tìm Kim. Mãi tối khuya Kim ở đâu mới về. Vẫn là Kim ngồi đó, sao so gầy, thảm thương đến vậy. Tôi lập cập hỏi chuyện. Tôi luynes quynh lo lắng. Vậy mà Kim cười buồn:

- Vinh đừng tốt với Kim như thế.

Rồi ho khan. Rồi bảo tôi về.

Ờ hay. Người ta lo mới vậy. Sao lại bảo về? Đã thế thì về. Khỏi phải lo. Khỏi phải rầu rĩ.

Lủi thủi ra ngõ. Lầm lũi về nhà. Ngược nhìn trăng. Trăng cứ rằm mà sao héo úa.

**

*

Tối sau nữa, cỡ gần tuần trăng. Tôi nhận được lá thư của Kim. Thư không dài, chỉ ngắn gọn:

“Vinh ơi. Kim phải xa Vinh. Kim không xứng với tình yêu của chàng Hoàng Tử. Kim phải tìm kẻ quắt ngựa truy phong. Hắn là ai? Thế nào? Kim không còn quan tâm! Nhưng con của Kim vẫn cần có bố.”

Nhìn bàn tay, tôi chợt nhớ, bận đó, đến hai ngày Hoạ về ngủ quá khuya.

Lại trăng.

Trăng qua rằm. Sáng vàng vạc.

Làng Đá, tháng 05 năm 2002

